

Arrest

**nr. 92 083 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 8 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 maart 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging

tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 28 augustus 2012 werd vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verbleef en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [W. V. P.], attaché

[...]

wordt aan

[...]

de persoon die verklaart zich [E. A. D.] te noemen, [...] en welke verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn,

[...]het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

[...]

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 10.04.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene heeft een visumaanvraag (type D) bij ambassade van België in Yaoundé ingediend op 14.08.2007. Deze aanvraag werd aanvaard. Betrokkene heeft een studentervisum geldig van 19.09.2007 tot 18.12.2007 verkregen. Betrokkene kreeg een BIVR als student geldig tot 31.10.2009.

Betrokkene heeft op 08.06.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 27.03.2012. Deze beslissing is op 10.04.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft tevens op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 27.04.2011. Deze beslissing is op 06.06.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

[...]

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan eerdere beslissing tot verwijdering gevolg te gegeven (laatste bevel om het grondge[b]ied te verlaten betekend op 10.04.2012)"

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 86 848 van 4 september 2012 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker instelde tegen de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van de artikelen 7 en 27 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verwijst naar zijn feitenrelaas en verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

DVZ was op de hoogte van hetgeen [...] onder I.C. werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ of haar arts-adviseur hiervan op de hoogte te zijn.

Door hieromtrent niet te motiveren, laat staan deze elementen in de motivering te laten meespelen, is er een schending van de materiële motiveringsverplichting.”

Onder punt I.C. van zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende:

“Verwijzend naar het verslag van de arts-adviseur, stelt DVZ in de eerste bestreden beslissing dat de medische behandeling die verzoeker nodig heeft beschikbaar én toegankelijk is.

Deze conclusie is in strijd met de elementen van het dossier.

Verzoeker meent dat de noodzakelijke medische behandeling voor hem in Kameroen noch beschikbaar, noch toegankelijk is.

Om die redenen tekende hij dan ook beroep aan bij uw Raad teneinde de vernietiging van deze beslissing te bekomen.

Deze beslissing is nog steeds hangende voor uw Raad.

Desondanks kreeg verzoeker op 28 augustus II. Een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, deze keer gevolgd door de opsluiting in het gesloten centrum van Merksplas.

Verzoeker meent dat hij het recht heeft om eerst het resultaat van zijn procedure voor uw Raad tegen zijn negatieve 9ter af te wachten, daar hij tal van middelen ter beoordeling aan uw Raad voorlegde.

Er zijn heel wat elementen die eerst door uw Raad ten gronde moeten beoordeeld worden, en het gaat niet om verzoeker in tussentijd zomaar vast te houden.

Zo dient er eerst geoordeeld te worden over

Betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid:

Uit het medisch getuigschrift dd 24/02/2009, gevoegd aan de oorspronkelijke aanvraag o.g.v. art. 9ter, blijkt een negatief advies m.b.t. de terugkeer naar het land van herkomst, nu verzoeker niet kan reizen, noch de verzorging kan worden verder gezet in Kameroen.

De medische omkadering is in Kameroen absoluut ontoereikend voor de behandeling van HIV, zeker in het thans reeds gevorderde stadium AIDS.

Uit de rapporten van ECOI (www.ecoi.net) blijkt hoe vb. slechts 62 van de 160 districten in Kameroen überhaupt toegang hebben tot anti-retrovirale therapie (bijlage 5 gevoegd aan de oorspronkelijke aanvraag 9ter).

Hierbij komt nog dat verzoeker afkomstig is van het dorp Poala, hetgeen honderden kilometers verwijderd ligt van de eerste stedelijke gebieden waar ziekenhuizen beschikbaar zijn: de wegen zijn daar onberijdbaar en meer dan 12 uur op een bus zitten om de hoofdstad te bereiken is eerder de regel dan de uitzondering.

Ook uit de bevindingen van het SDNP (www.sdnf.undp.org) blijkt hoe de meest elementaire noden (watervoorzieningen, telefoonlijnen, ele[k]triciteit, ...) niet voorhanden zijn in grote delen van Kameroen (bijlage 6 gevoegd aan de oorspronkelijke aanvraag 9ter);

Bij opstarten van de behandeling werd er van de medicijnen onder vorm van een staal meegegeven vanuit Gasthuisberg gezien hier in België nog niet op de markt. Het is te verwachten dat het in Kameroen niet verkrijgbaar is. Verandering van medicatie is absoluut niet aangewezen gezien risico op verminderde werking en verhoogde resistentie.

Ook uit cijfers van de WHO blijkt dat een enorm groot percentage van de besmette mensen in Kameroen eenvoudigweg geen enkele toegang hebben tot anti-retrovirale behandeling (bijlage 7 gevoegd aan de oorspronkelijke aanvraag 9ter).

Plaatselijke hulpverleners beschrijven de behandeling voor AIDS in Kameroen als extreem duur, en discriminerend, want gebaseerd op afkomst en status (bijlage 8 gevoegd aan de oorspronkelijke aanvraag 9ter).

Betreffende het cognitief deficit:

In de aanvraag 9ter vermeldde verzoeker:

“De cerebrale toxoplasmose bracht een hersenoedeem met zich mee, waardoor er ernstige druk ontstond in de hersenen van verzoeker. Hierdoor ging zijn motorische toestand achteruit, maar ook zijn cognitieve vaardigheden en zijn spraakvermogen waren sterk verminderd. ”

Van bij aanvang weet DVZ dat verzoeker een ernstig en blijvend cognitief deficit heeft (de arts-adviseur verwijst zelf naar het verslag dd. 06/10/2010 waarin wordt vermeld dat er een “blijvend cognitief deficit” is).

Hierdoor kan verzoeker niet meer normaal functioneren (verzoeker diende zijn studies op te geven, en heeft door zijn intellectuele achteruitgang beperkingen op de arbeidsmarkt).

Toch stelt men doodleuk zonder het minste onderzoek dat men “er dus kan vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien”.

Betreffende de mogelijkheid tot opvang en zorg in Kameroen:

Zijn beide ouders zijn overleden in maart 2011. Niemand kan de noodzakelijke zorg over hem waarnemen. De relatie met zijn vroegere partner is reeds lang beëindigd. DVZ heeft niet de minste vraag gesteld naar het actueel karakter van deze relatie.

Zijn ziekte in Kameroen is een taboe: als iemand van het dorp dit te weten komt, wordt hij verstoten. Ook zal hij niet aan de nodige medicatie raken vanuit zijn dorp.

Betreffende de ziektes die DVZ en haar arts-adviseur in de beoordeling betrok:

In zijn aanvraag op grond van art. 9ter dd. 05/06/2009 werd melding gemaakt van de volgende medische aandoeningen:

- toxoplasmose
- HIV
- chronische hepatitis B

- *clostridium*

Uit de eerste bestreden beslissing valt niet op te maken m.b.t. welke van deze aandoeningen men de beschikbaarheid en de toegankelijkheid heeft onderzocht. DVZ en haar arts-adviseur lijken slechts op algemene (en niet geïn[dij]vidualiseerde) wijze de HIV-aandoening te hebben onderzocht."

4.1.2. Verweerder werpt op dat het determinerende motief op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen in deze beslissing wordt aangegeven en dat de elementen die verzoeker aanhaalt reeds werden beoordeeld in het raam van de behandeling van diens aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Hij licht toe dat een beroep tegen een beslissing waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond wordt afgewezen geen schorsende werking heeft en derhalve geen beletsel vormt om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De Raad wijst er daarnaast op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder de motieven die aan de basis liggen van een andere beslissing die reeds ter kennis gebracht werd aan een rechtsonderhorige in een daaropvolgende beslissing dient te hernemen of dat hij zou dienen toe te lichten waarom het resultaat van een beroepsprocedure die geen schorsende werking heeft niet wordt afgewacht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De beschouwingen van verzoeker – die in se grieven zijn die gericht tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard – laten verder ook niet toe om te besluiten dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve evenmin.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

"Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd.

* eerste onderdeel

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven onder I.C. werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ of haar arts-adviseur hiervan op de hoogte te zijn.

Men hield verzoeker 4 jaar in het ongewisse, en ontnemt hem nu alle verdere toekomstperspectieven in België, zonder redelijke verantwoording en dit terwijl zijn procedure hier in België nog niet definitief afgehandeld werd daar er nog een beroep tegen het vorige bevel hangende is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RvV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RvV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schenden."

4.2.2. Verweerder antwoordt dat verzoeker verwijst naar elementen die reeds beoordeeld werden naar aanleiding van de door verzoeker ingediende aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat een beroep tegen een beslissing die in het raam van voormelde aanvraag genomen werd geen schorsende werking heeft.

4.2.3.1. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker met zijn uiteenzetting – die in wezen nogmaals niets meer is dan een kritiek op een andere bestuurlijke beslissing – geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de in casu bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing en verzoeker dus niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3.2. Verzoeker toont door aan te geven dat verweerder meer dan drie jaar nodig had om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ten gronde te beoordelen en door toe te lichten dat hij tegen de beslissing die inzake deze aanvraag werd genomen en een eerdere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een beroep bij de Raad instelde ook niet aan dat verweerder de in voorliggende zaak bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid, dat deze beslissing zou gebaseerd zijn op incorrecte gegevens, of dat enig relevant gegeven buiten beschouwing zou zijn gelaten. De Raad benadrukt in dit verband dat verweerder terecht stelt dat het beroep dat verzoeker instelde tegen de door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 27 maart 2012 genomen beslissingen geen schorsende werking heeft en niet verhindert dat nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten, waarin tevens een inreisverbod is opgenomen, wordt betekend.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Hij stelt het volgende:

"[...]

*Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).*

Elke redelijke burger mag verwachten dat hij zal worden geregulariseerd als hij aan de kernvoorwaarden voldoet van art. 9ter en dit kan staven met stukken.

Verzoeker mocht dan ook verwachten dat men eerst zijn procedure verder zou afhandelen en dat hij in afwachting van die afhandeling vrij kon zijn.

Het gaat niet op verzoeker nu reeds vast te houden, terwijl er in zijn beroepsprocedure nog geen beslissing werd genomen.

De motivering van de bestreden beslissing waarbij men stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zou geven aan dit nieuwe bevel houdt dan ook geen steek.

Er zijn geen eerdere bevelen tegen verzoeker die hij niet na kwam.

Hij diende wel beroep in bij uw Raad tegen een eerder bevel, maar deze procedure is nog niet afgesloten en verzoeker is nog steeds wachtende op een antwoord van uw Raad omtrent dit beroep.

Het gaat niet op om verzoeker in afwachting van dit antwoord reeds vast te houden.”

4.3.2. Verweerder antwoordt dat verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds als ongegrond was afgewezen alvorens de in casu bestreden beslissing werd genomen, zodat niet duidelijk is waarom het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zou zijn

4.3.3. De Raad merkt op dat de grief die verzoeker ontwikkelt gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die geïncorporeerd is in de bestreden beslissing en dient te herhalen dat hij geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

Het derde middel is onontvankelijk.

4.4.1. In een vierde middel betoogt verzoeker dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de motiveringsplicht geschonden werden.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven onder I.C. werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ of haar arts-adviseur hiervan op de hoogte te zijn.

Informatie bekomen via de website van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (Database CRI-België) geeft aan dat de antiretrovirale geneesmiddelen dikwijls niet meer voorradig zijn, rekening houdend met de behoeften die natuurlijk stijgen naargelang de gevoerde campagnes zich uitbreiden en het taboe dat nog steeds heerst rond deze ziekte, kan doorbroken worden. Nochtans is de stigmatisering van HIV/AIDS nog steeds zeer verbreid.

Verzoeker verwijst naar volgende passages:

- « Dans la région du centre et à l'hôpital militaire de Yaounde, malades et personnel font savoir qu'ils font du rationnement, en ne prenant que les vingt premiers patients du jour en cas de disponibilité... »
- « Des informations collectées durant nos séjours dans certaines localités du pays tout dernièrement, les ruptures persistent... »
- « Dans ce centre, ça va et ça vient, selon un cadre du groupe technique régional de lutte contre le sida du coin. Allusions faites au réactifs qui se font de plus en plus rares. A l'est nos sources sur place font savoir que la situation perdure depuis la fin de l'année 2009 écoulée... Le personnel affirme que les provisions sont très souvent insuffisantes pour satisfaire la file active de leurs patients respectifs. »
- « Déjà, les bénéficiaires fustigeaient les quantités reçues au regard de l'ampleur des besoins exprimés sur le terrain. »

(Informatie vanwege : camer.be).

* Wat betreft de betaalbaarheid vindt men volgende problemen:

- « Les A.R.V. sont gratuits au Cameroun aux malades éligibles au traitement (car tout porteur du VIH ne signifie pas être sidéen.). Cela voudrait dire qu'en cas de découverte chez un malade du VIH/sida - d'autres maladies autres que le sida, comme les maladies appelées opportunistes car causées par le sida - ce patient devrait payer pour son traitement et pour ses médicaments d'une façon régulière. En plus, Il devrait également payer les frais de tous les examens effectués en laboratoire pour ces maladies... »

(Informatie vanwege: Service info sida à Bafoussam).

Derhalve, zelfs indien het juist is dat de behandeling, eenmaal de diagnose werd vastgesteld, gratis is, dan nog kunnen er ernstige financiële problemen opduiken in het geval van medische complicaties, wat zich in het geval van HIV/AIDS vrij gemakkelijk kan voordoen. In dat geval houdt blijkbaar de gratis ter beschikking stelling op en dient normaal betaald te worden voor de medische onderzoeken en voor de behandeling.

In dergelijke gevallen moeten dikwijls dure antibiotica toegediend worden of is hospitalisatie vereist. Dit is zeker niet gratis. Daarmee hangt samen de vraag naar het familiaal netwerk (is dat er, hoe stevig is dat, is familie bereid de betrokkene op te nemen en te verzorgen, enz...?).

Bovenstaande informatie vindt verzoeker niet terug in de bestreden beslissingen;

Van enig probleem in de praktijk, wat betreft beschikbaarheid en betaalbaarheid, wordt niet gewaagd.

Uiteraard is het niet uitgesloten dat op anderhalf tot twee jaar tijd een land zoals Kameroen een nationale campagne opstart om de strijd tegen HIV/AIDS op te voeren, doch het is anderzijds niet ernstig, minstens ook in strijd met de motiveringsplicht, om enkel een optimistische boodschap van beschikbaarheid en betaalbaarheid te verstrekken of over te nemen, terwijl in de realiteit blijkt dat deze campagnes heel wat hiaten vertonen.

De Belgische staat had en heeft de verplichting, zeker in het geval van een mogelijke schending van art. 3 EVRM, beter en accurater te motiveren.

Zo vond de Raad van State (arrest 80.407) dat een weigering enkel wegens het verkrijgbaar zijn van het noodzakelijk medicament in het thuisland zonder in te gaan op de twijfels over een mogelijke behandeling die werden geuit in een rapport van het Rode Kruis, onvoldoende gemotiveerd was.

De Belgische staat moet de beschikbaarheid en de betaalbaarheid van medische zorgen in het thuisland beoordelen, rekening houdend met de kwaliteit van die medische zorgen en met het inkomen van de betrokken persoon.

Zo vond de Raad van State (arrest 79.364) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon volstaan met een verwijzing naar plaatselijke hulporganisaties, voor het geval er financiële problemen mochten zijn.

Wanneer gesproken wordt over adequate behandeling, dan betekent dit zowel een echte beschikbaarheid, toegankelijkheid en echte betaalbaarheid, niet in theorie maar in de praktijk.

Deze aspecten zijn onvoldoende onderzocht door DVZ."

4.4.2. Verweerder verwijst naar zijn standpunt met betrekking tot de voorgaande middelen en repliceert dat de Raad in het arrest nr. 86 848 van 4 september 2012 reeds tot de conclusie kwam dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet als ernstig kan worden beschouwd.

4.4.3.1. Allereerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen en dat deze bepaling in casu ook niet van toepassing is, zodat geen schending van dit wetsartikel kan worden vastgesteld.

4.4.3.2. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

4.4.3.3. Voorts moet worden geduid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). In voorliggende zaak blijkt echter geenszins dat er sprake is van dwingende humanitaire redenen. Hierbij moet worden geduid dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker kan reizen, dat zijn gezondheidstoestand is gestabiliseerd, dat zijn situatie niet kritiek is, dat hij volgens zijn paspoort in Yaounde gedomicilieerd is, dat hij een broer heeft die voldoende kapitaalkrachtig is om als borgsteller op te treden, dat hij aangaf in Kameroen tal van verwanten te hebben en dat het Hof in een zaak die vergelijkbaar is met voorliggende zaak (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje/ België), aangaf dat zelfs wanneer in Kameroen de medische zorgverstrekking voor een vreemdeling met een HIV-infectie wiens toestand gestabiliseerd is niet in dezelfde mate gegarandeerd is als in België en slechts een beperkt deel van de bevolking effectief toegang heeft tot de beschikbare antivirale medicatie er niet kan worden besloten dat de verwijdering van deze vreemdeling naar Kameroen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt. De beschouwingen van verzoeker laten dan ook niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK